

På spanskakurs
i Cienfuegos.

”Sjuukt gött ställe”

Anders Warberg

Från vänster: Jag, de två danskorna i min klass, en lokal danslärare, svenskan Nima från universitetet och svensken Rasmus i min klass.

Jag landade i Havanna i slutet av oktober, drog runt i staden två dagar innan jag tog bussen till Cienfuegos. Jag blev upphämtad på busstationen av Waldo, som jag bodde hos första Kubavistelsen, och det var hos Waldo och hans fru Amileidis jag bodde under spanskastudierna.

De hade flyttat sen sist, till ett sjuukt gött ställe, med takterrass med 100 sorters olika växter och utsikt över havet och oljeraffinaderiet Camilo Cienfuegos som lös upp på natten. Riktigt schyssta båda två, väldigt mycket ”kompisstämning” och mycket råa skämt, precis som jag gillar, ingen stelhet och annat tjafs!

Cienfuegos är en stad i min smak, man skulle nästan kunna säga att det är Kubas motsvarighet till Göteborg! Det bor runt 150.000 människor i staden, folk är avslappnade och trevliga, inga ”jineteros” som försöker hustla av dig pengar. Finns lite olika nattklubbar, parker och mötesplatser, några softa badställen också, och en paradistrand en bussresa bort. Det är sjukt rent! Tror gatorna sopas tre gånger om dagen, alla har sin egen bit att städa. Hjärtat i staden är en lång gågata som kallas Prado, som kantas av träd och bänkar, som sedan övergår i Malecon, ”strandpromenaden”.

I min lilla klass var det jag, en till snubbe från Sverige och två danskor. I en annan klass studerade en italienare och en svensk mer avancerad spanska, som vi gjorde mycket utflykter med, och ibland gemensamma lektioner. Universitetet, Universidad de Cienfuegos Carlos Rafael Rodríguez, var en gött ställe, riktigt stort, riktigt fint och många softa ställen man kunde sitta på. Träffade också trevligt folk där som jag börja hänga mer på fritiden med.

En vanlig dag såg ut såhär; käka frukost vid åtta, Amileidis gjorde alltid fantastisk mat, åt mycket godare där än hemma, sen gå ner på gatan och kolla efter buss eller taxi. Att ta bussen till universitetet kostade en peso cubano,

vilket motsvarar några öre om jag minns rätt.

Börjar första lektionen runt nio och slutar ett eller två. Lärarna anpassade sig efter oss, frågade vad vi ville lära oss och i vilken takt osv. Vi fick läxor som vi skulle göra med de kubanska familjer vi bodde hos, mina ”kubanska föräldrar” gjorde mycket för att hjälpa mig med språket, och blev ofta lite frustrerade av min slapphet hehe.

Efter lektionerna ta en buss, eller lifta med någon lastbil, vilket är mycket vanligt, och kul!

Jag brukade sedan käka lunch på någon restaurang i stan med folk från universitetet, och sen kanske bada eller sova lite, eftersom man blir fett trött av solen i början.

Utöver lektionerna på universitetet fanns det mycket man kunde hitta på. Jag var på baseball- och fotbollsmatcher, åkte till stränder och badade, drack rom på Malecon och dansade på nattklubbar, åkte till grannstaden Trinidad över en galet utflippad helg. Åkte även till en slags gatufestival några timmar utanför Cienfuegos, i Las Lajas, till minne av jazz/salsamusikern Beny Moré, sjukt grymt! Musik, rom, dans, mat, och inte en turist!

Man får en ganska nära relation till sina lärare på universitetet, i alla fall som när de i mitt fall bjuder med en till deras hem, spelar domino med dem och går på spelningar med dem, inte dumt alls.

Jag lärde mig mycket spanska, mycket mer än vad jag trodde, men sen lär man sig ju inte bara på lektionerna utan på gatan och i hemmen. Jag umgicks mycket med kubanska ungdomar, och de kan oftast inte engelska, så man tvingas liksom lära sig.

Förutom språket lärde jag mig mycket om hur saker och ting fungerar på Kuba, hur annorlunda deras samhälle är uppbyggt jämfört med vårt, och hur folk har en sammanhållning och en solidaritet gentemot varandra som jag inte sett någon annanstans.